

עובדינו!

המתכונת הקודמת — ה"לאווים" הגלויים של חארטום וה"לאווים" הסמויים של ירושלים.

עתה חזרה שעת-הכוסר. הבה נת-
בונן בה בעיניים פקוחות.
העם המצרי — עם עתיק, הווכר בג-
אוהו 6000 שנים של היסטוריה ידועה —
מגרש מעל אדמתו את הרוסים, כפי
שגירש קודם לכן את התורכים, הברי-
טים והאמריקאים.
הוא יודע שנותר ללא בן-ברית
עלי אדמות.

הוא יודע היטב שאין לו היכולת הצב-
אית לנצח את ישראל, או אף לפגוע בה
בצורה מכאיבה.
הוא יודע שברגע זה אין שום לחץ
חיצוני על ישראל לוותר וזתור כלשהו.
אם תצונו ישראל עכשיו הצעה
דרמאטית, ישירה ונדיבה — היא
תאיר כמו ברק בחשיבה הגוברת
של הלידה.

אין זו השעה לעוד טכסים קטן של עוד
פקיד קטן בעוד משרד-החוץ קטן.
זוהי השעה למעשה הגדול של
המדינאי, המעצב את דמות ההיס-
טוריה.

לא רק מבחינה פסיכולוגית, אלא גם
מבחינה מדינית וצבאית, יוצר סילוק
הרוסים מצב חדש, המאפשר פתיחת דף
חדש.

עוד אתמול היו אצלנו שפסלו את
רעיון ההסדר התלתי בתעלה, מחשב פן
יתמקמו כוחות סובייטיים בגדה המזר-
חית.

עוד אתמול עורר הרעיון של פי-
נוי סניו פלצות, בגלל חלום
הבהרות של כוח סובייטי כאבר
ענינה וטיילים סובייטיים באדי-
עריש.

עוד אתמול שללו רבים שלום סביר
עם מצריים, מפני שהפכה קרש-קפיצה
להשתלטות ברית-המועצות על חלק זה
של העולם.

היום יש לבחון את כל ההצעות האלה
בעיניים חדשות. מאורעות השבוע שינו
כליל את הנתונים היסודיים.
הצעה נדיבה ונכונה לשלום יש
ראלימצרי, או ישראלימצרייפסדי
טינו, יכולה לנצל את המצב הזמני
שנוצר — ולהפכו למצב של ק ב ע.

אולם אותה שעת-כוסר עצמה מספ-
קת גם את ההזדמנות ההפוכה.

הכל תלוי בטיב העיתוי.
הרגע הגדול הוא: ע כ ש י ו.
ע כ ש י ו יש משמעות לסיסמה: שלום
בין הלוחמים. שלום בין עמי המרחב
הזה. שלום בלי אימפריות זרות. שלום
של שיתור מן השיעבוד לכל הורים.
ע כ ש י ו ניתן לנצל את החלל
הריק שנוצר, לפני שהוא יתמלא
מחדש — ערידי האמריקאים, או
הסנינים, או הרוסים עצמם.

ששעת-כוסר. ויש ברירה
עלינו להחליט מה אנחנו, ומה
אנחנו רוצים להיות.

עם כובשים, שיחיה על חרבו
דורות — או עם הבונה לו בית
לאומי על אשתיית של שלום.

יתכן שההחלטה תהיה בלתי-ימדעת.
יתכן שתבטא במעשי קומץ אנשים,
שאיום יודעים בדיק מה הם עושים.
אך בעיני ההיסטוריה, אנחנו המח-
ליטים. ע כ ש י ו.

אין זאת רק הכרעה פוליטית. היא
חורגת בהרבה מתחומי הטאקטיקה
המדינית-הצבאית השוטפת.

זוהי הכרעה לגבי דמות מדינתנו
וחברתנו, לגבי כל מופעי תחייתנו
כמאה השנים שעברו וכמאה ה-
שנים שיבואו.

אין צורך להסתמך על הקושאן של
הקדוש-ברוך-הוא, על "נחלת אבות"
ושטיות מסוג זה.

נדרבנא בגלוי על מרחבי-המח-
יה, הגדל והולך כנגד שגדל כוחנו
היחסי.

פרשת בירעם ואיקרית צצה בדיק
ברגע הנכון כדי להבלית את המיפנה
הרעיוני. "מושבי העובדים" שבגבול הצפון
ני הכירו שיתנגדו בכוח-הזרוע לכל
נסיון להחזיר לכפריהם את הערבים ש-
נשלו, אשר על אדמותיהם הם ירשבים.

אליסאדאת ועבד-אל-נאצר: הכל תלוי בטיב העיתוי

תוך החזקת קורת-העלה בכוחות אפסיים,
אנחנו יכולים עתה להשתלט סופית על
כל מרחבי ארץ-ישראל המערבית, סיני
והרמה הסורית. אנחנו יכולים לכבוש את
דרום-לבנון לצמיתות. אנחנו יכולים לנצל
תגובות אפשריות של מדינות-ערב, כדי
לתפוס את הגדה המערבית של התעלה,
את מירוח הירדן, ושטחים נוספים בסר
ריה. אנחנו יכולים "להזיז" את שרידי
העם הפלסטיני, כדי לסקן את הסתירה
בין רעיון "ארץ-ישראל השלמה" והרעיון
של "מדינה יהודית".
אנחנו המדינה הצבאית הדומי-
ננטית במרחב הזה, וההתנאים ה-
בינלאומיים יוצרים (זמן קצר או
ארוך) אפשרות זו.

כל הדרוש הוא החלטה פנימית. אנחנו
צריכים להחליט שהגנו עם של שודדים,
ושזו היתה מלכתחילה התוכן האמיתי
של הציונות.

נשמעים כיום במחננו קולות רמים,
הדורשים זאת בפירושי, ובפה מלא.
עסקנים ועיתונאים אומרים לנו: הבה
נשים קץ לצביעות, שליוותה אותנו במשך
שלושה דורות. הבה נודה שבאנו הנה
כדי לקחת ארץ זו מידי יושביה, ולצרף
אליה את המרחב הסובב אותה, ככל
שדרוש לנו.

אין עוד צורך דרמות, והצביעות
מפריעה לנו לנצל את שעת-הכור-
שר הקיימות.

אין צורך להסתמך על הקושאן של
הקדוש-ברוך-הוא, על "נחלת אבות"
ושטיות מסוג זה.

נדרבנא בגלוי על מרחבי-המח-
יה, הגדל והולך כנגד שגדל כוחנו
היחסי.

פרשת בירעם ואיקרית צצה בדיק
ברגע הנכון כדי להבלית את המיפנה
הרעיוני. "מושבי העובדים" שבגבול הצפון
ני הכירו שיתנגדו בכוח-הזרוע לכל
נסיון להחזיר לכפריהם את הערבים ש-
נשלו, אשר על אדמותיהם הם ירשבים.

אחר כך ימם התייצב המצב על פי

אנואר אליסאדאת פועל מתוך
ייאוש.
הוא נשחק בין אבני-הריחיים
של לאי-מחמה ולא-שלום.

אין הוא יכול להילחם. רק התערי-
בות מאסיבית של הצבא הסובייטי, או
אספקת כלים-השמדה סובייטיים, יכלו
לבטל את לנטרל את עליונות צה"ל.
מוסקבה לא יכלה להיענות לדרישות
אלה, בשעה שהיא פועלת למען השלמה
אמריקאית-סובייטית.

אין אליסאדאת יכול להשיג שלום.
ממשלת-ישראל, המשופעת בנשק ובכסף
אמריקאי, מעלה את תנאי-המינומם שלה
בלי הרף. הם כוללים עתה סיפוח שט-
חים מצריים וערביים נרחבים. "שלום"
כזה מהווה, בעיני כל ערבי, כניעה
משפילה.

מתוך ייאוש ותיסכול גירש אליסאדאת
את היועצים הסובייטיים.
זה יפסק לשעה קרה את הגאווה
הלאומית הנפגעת של העם המצרי.
רי אבן אין בכך פיתרון.

מצריים שלאחר-הגירוש תהיה חלשה
עוד יותר מאשר מצריים שלפני-הגירוש.
היא נותרה ללא כוח צבאי יעיל, ללא
בן-ברית שאפשר לסמוך עליו, ללא ידי-
חמש שנים וחודש אחרו התכו-
וה, היא חזרה למקום שעמדה אז:
הסרת-אנונימ, מתוסכלת, מיואשת,
ובלתי-ינכנעת.

מצב זה יוצר שעת-כוסר גדולה
לישראל.

השבוע, כמו ביוני 1967, עומדים
אנחנו בפרשת-דרכים ה-
מאפשרת ברירה היסטורית.
איך לנצל את המצב שנוצר?

התשובה המתבקשת כימעט מ-
להגלינו משתרעים שטחים עצוי
מים. שטחים שאפשר לספקם ליש-
ראל. שטחים שאפשר לגרש את
תושביהם. שטחים אפשר להתנחל
בהם.

שטחים אלה אינם סוף פסוק. מעבר
לקווי הפסקת-האש יש שטחים נוספים,
וגם הם טובים ומזמינים.

העולם הערבי מפולג. תנועת הפיראיון
נכשלה כליל. שום מעשה שתעשה ממש-
לת ישראל לא יאחד את הערבים
בעתיד הקרוב.

פעם פחדה ממשלת ישראל מפני אר-
צות-הברית. אולם זו נתגלתה כנמר של
גיירות, בכל הנוגע לנו. לפחות לפי שעה.

נותר המחד מפני התערבות סובייטית.
במשך חמש שנים, היה זה המחסום
העיקרי מפני הרפתקות ישראליות. הכוח
הסובייטי שם קץ להפצצת מצריים לעזר
מק. הוא הופיע כגורם מרכזי בכל החי-
שובים של משה דיין ושות'.

עכשיו נעדם המחסום הזה. ה-
מחסום האחרון. הדרך פתוחה.

אנו נמצאים עתה במצב המאוס של
גרמניה ויפאן באמצע שנות ה-30, כאשר
שום דבר לא עצר בעד ברלין להשתלט
על כל מרכז אירופה, ובעד טוקיו להש-
תלט על המרחבים העצומים של סין.

גם גרמניה וגם יפאן נלכדו לפי
תו זה. יתכן שאין עמים רבים כי
עודם המפוגלים לעמוד בפניו.